

Hlavní název: Národní listy
Datum vydání výtisku: 20.1.1904
Číslo výtisku: 20
Druh dokumentu: číslo periodika
ISSN: 1214-1240
Číslo stránky: [1] - [2]

SYSTEM
♦ KRAMERIUS ♦

Podmínky využití

NK ČR poskytuje přístup k digitalizovaným dokumentům pouze pro nekomerční, vědecké, studijní účely a pouze pro osobní potřeby uživatelů. Část dokumentů digitální knihovny podléhá autorským právům. Využitím digitální knihovny NK ČR a vygenerováním kopie části digitalizovaného dokumentu se uživatel zavazuje dodržovat tyto podmínky využití, které musí být součástí každé zhotovené kopie. Jakékoli další kopírování materiálu z digitální knihovny NK ČR není možné bez případného písemného svolení NK ČR.

Národní knihovna ČR
Klementinum 190
110 00 Praha 1

kramerus@nkp.cz

1904.

V Praze, ve středu dne 20. ledna.

K číslu 20

Číslo v Praze za 2 h
a na venkově za 3 h

Na »Národní Listy«
ranní a odpolední
předplácí se
v Praze
v administraci
na měsíc 2 K — h
ve filiálkách
na měsíc 2 K 30 h

Poštou:
na měsíc 3 K 20 h
s dvojitou zásilkou:
na měsíc 3 K 80 h

NÁRODNÍ LISTY

Odpolední vydání.

Předplacení
a inseráty
přijímá administrace
v Mariánské ulici,
číslo 3.

Tam je též redakce
a expedice.

Telefonické zprávy „Nar. Listů.“

Dr. Körber a nonzová akce.

Z Vídně, 20. ledna. Všichni officiosové, mezi nimi vrchní officiosus dr. Körber, »Neue Fr. Presse«, kterému v parlamentě říkájí říšský věstník, pokládají veřejně notu »Wiener Abendpostu«, obsahující odpověď minister-skému předsedovi na žádost českých agrárnických poslanců a agrárnických schůzí, žádajících za zvýšení státní podpory k úlevě nouze v okresích živelními pohromami postižených a svolání sněmu království českého v ten rozum, že tato žádost vznesena byla na nepravou adresu a že má být podána vlastním poslancům českým. »Freudenblat« dodává, že rozpor v české politice jest odpovědí dra. Körbera objasněn tak, že ho nemůže popřít žádná strana.

Rozpuštění obecní rady v Terstu.

Z Terstu, 20. ledna. Dekret, kterým se rozpouští obecní zastupitelstvo zdejší byl včera purkmistrovi dodán. Právě se v něm, že ve smyslu obecního řádu ponechává se nynější městská rada v úřadu až do ustavení ve městské rady nové. Nové volby budou vypsané ve 4 nedělích.

Proti Derschattově resoluci.

Z Vídně, 20. ledna. Z Inšpruku telegrafují: Výbor Spolku německé strany lidové v Tyrolsku na veřejní schůzi, které předsedal poslanec dr. Erler, jednolázně vyslovil své přesvědčení v ten rozum, že známa resoluce Derschattova je v odporu se zásadami svobodomyslnosti a lidové strany. Dr. Derschatta může fici Erlovi: »Et tu Brute?«

Proces arcibiskupa dra. Kohna.

Z Vídně, 20. ledna. Z Říma telegrafují »Neue Fr. Presse«: Proces olomouckého arcibiskupa pokračuje klidně. Dlužno dodat, že nejde tak o proces proti Kohnovi, nýbrž o vyřízení žalob, které byly podány na správu arcibiskupských statků. Žaloby povahy náboženské, jako žaloba, že porušeno by tajemství zpovědní, jsou dávno vyřízeny. Bylo hned po jejich podání seznáno, že jsou bezpodstatny.

Z panovnícké rodiny.

Z Vídně, 20. ledna. »Neues W. Journal« oznamuje: Arcivévoda Ferdinand Karel světil se před Vánocemi své sestře, arcivévodkyni

Marii Annunciátě, že chce za choť pojeti slečnu Bertu Czuberovu, nejstarší dceru profesora Czuberu na vídeňské technice. Arcivévodkyně Marie Annunciata zpravila svou matku arcivévodkyni Marii Terezii a matka vyrozuměla o tom dále ostatní členy rodiny. Jakkoli se staly pokusy odvrátit arcivévodu od úmyslu jeho, poněvadž byla obava, že císař nedá nikdy souhlas k němu, prohlásil arcivévoda, že je se slečnou Czuberovou zajedno a že jeho úmysl je nezvratný. Hleděl získati pro sebe bratra arcivévodu Ottona.

Arcivévoda Ferdinand Karel zároveň prohlásil, že je ochoten vzdáti se všech práv, která mu přísluší jako členu panovníckého domu; dedal však, že nevěří, že taková oběť bude na něm žádána. Ve dvorských kruzích pokládá se pravdě podobným, že císař svolení své dá.

Otec slečny Berty Czuberovy profesor Czuber k redaktoru jmenovaného listu se vyslovil takto: »Nebudete přece ode mne žádat, abych v těchto věcech dal vám nějakou odpověď. Mám postaviti veřejně a jest velmi trapno, musím-li čísti jméno své v novinách. Trvám rozhodně na tom, že žádných určitých zpráv nedám. Člověk má být opatrným. Všechny publikace se mne dotkly náramně nemile. Ruce mé jsou svázaný. Nebudu nic vracet, zůstanu kliděn ke všemu, co se věci té týče.«

Z Pešti, 20. ledna. »Pester Lloyd« píše: Přese všechno officiosní vyvracení potvrzuje se ve vážných kruzích plán ženitby arcivévodky Ferdinandy. Nebude se mu činiti odpor, bude však nucen vzdáti se všech hodností. Porovnání s afférou Wölflingovou musí být odmítnuto. Uskutečnil-li arcivévoda svůj plán a pojme-li slečnu Czuberovou za choť, jest to ovšem mesalliance, ale není zde žádných příčin, proč by se měl vzdáti arcivévodka svých hodností a práv. Slečna Czuberova náleží vážené rodině a již z toho původu není žádné příčiny k resignaci.

Naproti tomu vídeňská »Zeite« oznamuje: Ženitbu arcivévodky Ferdinandy Karla od včera večer možno pokládati za odbytu. Snahám přátel se podařilo odvrátiti ho od úmyslu, pojeti slečnu Czuberovou, o kterou se ve vši formě ucházel, za ženu. Bylo třeba velké námahy. Arcivévoda do veřejnosti proti všem námitkám pevně trval na svém stanovisku.

Teprve obnovené úsilí, zvláště se strany

každého krejcarem a odešel. »Vida, co si cikán Jožko dovoluje; jakový otrhaný a jal špinit se s ním nebudu, ale uvidím!« Markušovský notář zlobně si odplivl.

„To jsem jich dnes nacytal,“ liboval si cikán Jožko, vylézaje z potoka pod Siklavou skálou, „to bude večer!“

Při tom chvatně jal se sbírat po hřehu rozházené lesklé psruhy a svazoval je do roztrhané haleny.

V tom kde se tu vzal, tu se vzal velkomožný pán notář. V Jožkově zatajil se dechl.

„Co pak to tu děláš,“ uhořel na Jožku notář.

„Sbíral jsem v lese houby, velkomožný pane!“

„A našel jsi nějaké?“ A notář pohledl naň pátravým zrakem.

„Našel, velkomožný pane, mám je tady v uzlíku.“

„Ukaž, snad je koupím, jsou-li pěkné.“

„Nestojí za to, velkomožný pane,“ odporoval Jožko.

„Jen ten uzlík ukaž!“ řekl notář již přisněji a vytrhl uzlík cikánovi z ruky.

Z uzlíku vykutáleli se lesklí psruzí.

„A to jsou ty houby! Ale z potoka! Nevíš, že jenom, kdo platí taxu, smí je chytat? Hle, zloději, který tvrdí o sobě, že nikdy nekrade,“

jeho bratra arcivévodky Ottona působilo tak mocně na arcivévodu Ferdinanda Karla, že prohlásil, že se vzdává definitivně myšlenky na sňatek s ní. V pondělí dopoledne byl arcivévoda u svého bratra Ottona. Odpoledne téhož dne odjel. Císař až do té doby nebyl zpraven o plánech svého synovce. To mělo se státi arcivévodou Ottonem včera večer, nedošlo-li by do té doby prohlášení z Prahy úplné uspokojivé.

Rodinná konference konala se již včera u arcivévodkyně Marie Terezie (matky arcivévodky). Bylo usneseno působiti také na arcivévodu. Úkol ten převzal arcivévoda Otto. Rozmluva vedena telefonicky a trvala přes hodinu.

List dodává, že arcivévoda Ferdinand Karel s bratrem Ottonem odjede na několik nedel na Rivieri a vše obdobně se obvyklým dementem.

Telegrafické zprávy.

Vyznamenání.

Z Vídně, 20. ledna. (C.B.) Císař propůjčil železničnímu ministru šl. Wittkovi a finančnímu ministru dru. šl. Böhmovi-Bawerkovi velkokříž řádu Leopoldova s promínutím tax.

Král dánský.

Z Kodaně, 19. ledna. (C.B.) Král dánský přijel sem dnes večer v průvodu vévodkyně z Cumberlandu, prince Walde-mara a princezny Waldemarovy. Na nádraží dostavili se k uvítání ministři a vyslanci německý a rakouský. Četné obecenstvo provolávalo králi hluché slávy.

Ochrana literárního majetku ve Švédsku.

Ze Štokholmu, 19. ledna. (C.B.) Říšskému sněmu byla dnes předložena osnova zákona o připojení se Švédska k bernské konvenci na ochranu majetku literárního.

Chamberlainova obchodní politika.

Z Londýna, 19. ledna. (C.B.) Chamberlain promluvil zde dnes řeč o svých obchodně-politických plánech. Mezi posluchačstvem byli členové obou sněmoven, vynikající finančníci a zástupci obchodního světa.

Privítán hluchými a nadšenými projevy, zahájil svou řeč slovy: Slyšel jsem tvrditi, že blahobyt Londýna jest pevně zakotven a že moje důvody, pro úmysl mé uváděné, jež se jinde tak osvědčily, nemají zde žádné platnosti. Názor ten odmítám. Nevěřím, že by mně nastal v srdci spojených království, v nervovém ústředí říše, na něž jsme všichni hrdí, úkol nej-spíš, že někdo jiný!“ pravil notář se zadostučiněním v hlase.

Cikán poznal, že je zle. Prosil, ale nebylo mu to nic platno.

Za nějakou dobu šli si pro Jožku již četníci a řádně mu po cestě z notářova rozkazu naloukli. Pak ještě seděl tři dny v areště, ježto nemohl zaplatiti pokutu.

Cikán Jožko přemítal o pomstě. Ale na notáře těžko se mstil! Až jednoho dne, právě před svátkem Štěpána krále připadl na jakousi myšlenku. S pokornou tváří předstoupil před notáře.

„Já vím, velkomožný pane, že oni budou mít zejtra hostinu a že budou potřebovat taky ryby. Kdyby byli tak milostiví a dali vydělat něco chudému cikánovi, tak bych se za nich zejtra v kostele pomodlil. Já bych šel a nacytal bych pár kaprů v grófském* rybníce. Na noc pak bych polčil na úhoře. Slitujou se nade mnou a dají mi něco vydělat, velkomožný pane, abych měl zejtra na trochu pálenky. Chyťt se nedám, to vědět, já jsem chytrý. Darmo nejsem cikán.“

Notář chvíli přemýšlel, pak svolil. Hostina bude státi beztoho dosti, aspoň ryby bude mít skoro zadarmo. Dal mu na jeho žádost svůj vak na ryby.

Cikán Jožko odešel s plesem v srdci. Jeho plán se dařil.

*) hraběcí

FEUILLETON.

Cikán Jožko.

Napsal Viktor Janota.

„Já nekradu,“ říkával o sobě s pýchou cikán Jožko, „spíš pán velkomožný notář krade.“ Ten druhý výrok svůj však nepovídal veřejně, nýbrž jenom ve své hlíněné boudě na konci dědiny své polonahé manželské polovici a pěti otrhaným cikánatům. Cikán Jožko živil sebe i svou četnou rodinu roztloukáním kamení na stoliční silnici. Neví se, zdali mu to zaměstnání tolik vynášelo, ale podivno bylo, že dosti často vycházel z jeho boudy zápach pečeného masa.

Jednou se stalo, že velkomožný pán notář šel kolem cikánských bud. Tam upoutala jeho pozornost dvě cikánata, jež se velice živě hádala. „Můj otec je mnohem lepší než tvůj, on nikdy nic neukradne,“ tvrdilo jedno s důrazem. „Tot se ví, co to bylo včera za slepici, co jste pekli. Tu koupil, ne?“

„Devlehereske,*“) to byla zdechlá slepice, dostal ji od sedláka. On nikdy nekrade, říká, že spíš velkomožný pán notář krade.“

Notář přistoupil po chvíli k chlapečkům a ptal se obou na jména jich rodičů. Pak chbáral

*) Bůhi k vi!

těžší, totiž přemlouvati zde obyvatelstvo, aby následovalo nás na cestě, vedoucí jediné k upevnění této velké říše. Londýn jest Clearing-House světa. Jeho blahobyt jest podmíněn a sloučen s blahobytem a velikostí říše.

Chamberlain litoval pak, že okolnostmi bylo zabráněno, aby schůze mohla v resoluci vysloviti své mínění. V další své řeči dovozoval, že by si měl Londýn vzíti dříve než bude pozdě, naučení z minulosti Benátek, Holandska a států republiky, jejich velikost nuzela, poněvadž už neměly tvůrčí činnosti. Londýn nezůstane déle Clearing-House světa, budou-li dosavadní styky s osadami a s velkými neutrálními zeměmi porušeny.

Rečník poukázal pak s důrazem na to, že ačkoliv vývoz anglický do kolonií dosud stoupá, vzrůstá vývoz cizích zemí do kolonií ještě více. Popíral tvrzení horovatelů pro svobodný obchod, o výsledcích ochranného cla německého a dovozoval, že statistika vykazuje rozkvět Německa pod clem ochranným, který jest větší než rozkvět Anglie. Také vklady bankovní v Německu stoupaly a to více než v Anglii, kdežto stěhováním z Anglie jest pětikrát tak velké, jako z Německa.

Rusko a Japonsko.

Z Pekina, 19. ledna. (C.B.) Ruské vojenské oddíly v Čin-Kvan-Tau a v Šanhaj-Kvanu byly odvolány a odeberou se do Mandžurska. Jediné ruské vojsko, jež zůstane v Pečili, má malé oddíly v Tjencinu a v Pekině na ochranu vyhlášenot.

Z Londýna, 19. ledna. (C.B.) Ruský velvyslanec, který činil v poslední době časté návštěvy v ministerstvu zahraničních záležitostí, byl tam také dnes odpoledne delší dobu.

Z Tokia, 19. ledna. (C.B.) »Reuterova kanc.« oznamuje: Ruská odpověď očekává se v krátké době. Má se za to, že Rusko učiní menší nebo větší ústupky, ale pochybuje se, budou-li dostatečnými.

Pověsti o zamýšleném sňatku arcivévody Ferdinanda Karla.

se slečnou Czuberovou jsou všeobecnou sensací těchto dnů. Jestli arcivévoda, jakožto bratr následníka trůnu jednou z nejbližších osobností vládnoucí dynastie, takže oázka jeho sňatku i v přítomné budoucích nositelů koruny jest nemalou důležitou. Uvedli jsme již, že arcivévoda už před několika týdny svěřil se svými plány o sňatku císaři a že požádal o jeho svolení. Ve skutečnosti však až dosud panovníkovi svou žádost nepřednesl, jakkoliv v těchto dnech ve Vídni mešká.

Proslýchá se, že rádcem arcivévodovým v této záležitosti byl plukovník císařských myslivců v. v. Sahola, jenž s ním v Innspruku sloužil, udržoval s ním po řadu let nejpřátelštější styky. Počátkem minulého týdne přijel plukovník Sahola do Prahy a byl ve společnosti arcivévodově stále pozorován. V sobotu ráno odjel spolu s Prahou do Vídně. Včera večer pořádný byl zde ples německého divadelního spolku, kamž arcivévoda byl pozván. Podle referátů pražských německých listů se tam arcivévoda skutečně také objevil a po další dobu bavil se velmi živě s místopředsedou hr. Coudenhovem.

Schválně si večer stoupl na ozářené měsícosm místo a chytal v rybníce ryby. Dlouho nikdo nešel. Po hlídači ani památky. Jožko už se mrzel. „Co to tady robíš?“ ozval se pojednou za cikánem hlas.

„Šel jsem na procházku, měsíce tak pěkně svítí,“ ozval se cikán a schoval nápadně vak s rybami ze záda.

Hlídač to ovšem zpozoroval a brzy octl se vak s rybami v jeho ruce.

„Já chytám ryby pro velkomožného pána,“ tvrdil cikán.

„Snad ne pro hr. Saholu,“ posmíval se mu hlídač.

„Ne, pro velkomožného pána notára,“ pravil vítězný Jožko, „lady ten vak je jeho.“

„Myslíš, že ti věřím, ty chlape, ten si může ryby koupit. Ty lžeš jako každý cikán! Ten vak jsi asi ukradl!“

Marné bylo všecko tvrzení cikánovo. Ran dostal nespočítaných. A notář, zvěděv co se stalo, pobídl četníky, aby jen cikána notně zase ztloukli pro jeho opovržlivost. Vak přý mu byl ukraden.

Cikán seděl ve vězení ještě déle než dříve. Přemítal o trudném svém osudu.

„S pány českým chodit na laď,“ utěšoval se spíšským počekadlem.

Velkomožný pán notář litoval jenom těch krásných, laciných ryb.

O osobnosti arcivévodově zaznamenávají vídeňské listy: Arcivévoda Ferdinand Karel jest stihlý, urostlý mladík, jenž již od útlého dětství byl z duše oddán divadlu a těšil se pověstí nadšeného cítele umění vůbec. Až do nedávné doby mělo jeho vzezření ráz zvláště mládický, ač číla již 36 roků. V posledních dvou letech se tvářnost jeho značně změnila. Růžový nádech líce zmizel a obličej na pohled chlapecký nabyl rysů vážnějších, jakoby ustaralejších. Víc a více bral na se podobnost svého otce, zemřelého arcivévody Karla Ludvíka a byl mu ze všech svých bratrů nejvíce podobný. A ještě větší změna vzezření byla na něm znáti v době posledních šesti měsíců.

I nejbližšímu okolí zdála se změna tato velice nápadnou, takže s různých stran proneseny náhledy, že asi arcivévodu tíží jakási neobyčejná starost. Ba vyskytli se i mnozí, kdož arcivévodu z častých styků výborně znali a kdož se vši určitosti prohlašovali, že by jej na první pohled ani nepoznali.

„Arcivévoda jest jedním z nejsympatičtějších členů císařské rodiny,“ praví vídeňský list, z něhož citujeme.

„Dle tradice nastoupil vojenskou dráhu a tak lze vysvětliti, že byl ve vojenských kruzích lépe znám, nežli v občanských. Niemeně i osobnosti stavu občanského, jež s arcivévodou přišly kdy do styku, mluví o něm jakožto muži neobyčejně sympatičtém. V době, kdy byl velitelem třetího vídeňského pluku císařských myslivců, žil s důstojnictvem v nejlepší přátelské shodě; častokrát obědval v důstojnické menáži Rudolfských kasáren, při čemž si stanovil za podmínku, že mu nesmí býti prokazováno žádných zvláštních poct a pozorností, nežli ostatním důstojníkům se činí. Následkem toho objevoval se důstojnický sbor při tabuli v jednoduchém úboru, totiž v obvyklých bluzách a jednotlivci odcházeli, kdy chtěli, bez různých ceremonialních poct. Pokud se týká arcivévodova otce, byl Ferdinand Karel jeho rodinným miláčkem. Zvěčnělý otec přímo melebil v užších kroužcích svého syna jakožto mladíka vřelého srdce a často se proňšel: „Můj Karel nalezně vsudy přátele, vždyť není nad něho lepšího člověka.“ Karel Ferdinand splácel lásku svého otce vzájemnou láskou synovskou. Když mu otec zemřel — mladý arcivévoda čítal tehda 28 roků — byl Ferdinand Karel bolestí přímo zduřen a musil býti přímo násilím odveden od lože, na němž spočívala mrtvola otceva...“

Osobnost z arcivévodova okolí uvádí tyto zajímavé drobnůstky: Arcivévoda Ferdinand Karel jest prochnut láskou k umění a požívá značného uměleckého nadání a horuje zvláště pro divadlo. Na přepůsbném zámku arcivévodově Bedřicha účinkoval při divadelním večírku a hrál úlohu Valdštyna a vedl zároveň režii kusu. Mimo to nastudoval s mladými arcivévodkyněmi několik divadelních kusů, jež pak sehrány byly o narozeninách jeho otce, arcivévody Karla Ludvíka.

Při jedné z těchto příležitostí pravil zesnulý arcivévoda: „Lásku k divadlu zdědil můj Ferdinand po mně.“ A lásku k výtvarnému umění vštěpoval mu jeho vychovatel baron Blanche, jenž i na vývoj jeho duševních vlastností měl největší vliv.

V zasvěcených kruzích zdá se, že arcivévoda velmi oblíben. Ihned jakmile přibyl do Prahy, kdež jest velitelem 18. brigády, bylo jeho prvním úkolem, že si s veskerou příslušností kázal, aby byl při vycházkách policejně strážován. Večer, obyčejně po divadle dochází arcivévoda do hotelu k „modré hvězdě“ a odtud v noci zcela sám a bez průvodu ubírá se pak domů na Hradčany.

Slečnu Czuberovou poznal arcivévoda již před několika lety ve Vídni. Upoutala jej k sobě svou vynikající krásou. Zahřešl k ní nezměrnou láskou, tak že se již v době, kdy byl z Vídně do Prahy přeložen, zabýval v myslí nejvážnějšími úmysly sňatku. Také pobyt slečnin v Praze, nebyl jen nahodilým. Přijela sem na arcivévodovu žádost a v Praze bylo za krátko známo o vzájemném styku obou.

S knížetem Windischgrätzem se arcivévoda jen zřídka kdy stýkal a byl v Praze osobností známější nežli onen.

Náklonnosti arcivévodovy ke slečně Czuberové rozpadlo se v níveč několik plánů o jeho ženitbě. Před několika lety musil odecestovati do Španěl, aby se seznámil s nejstarší dcerou královny Marie Kristiny, princeznou Asturskou, kterou měl pojata za choť. Ale ze zamýšlené svatby sešlo. A byl to právě arcivévoda Ferdinand Karel, jenž prohlásil, že princeznu za choť nepojme, protože

prý by si ve Španělské nezvykl trvale sídliti. Jestli

princezna asturská dědičkou trůnu i musil by její choť tak dlouho ve Španělských bydliti, až by se královna stala matkou korunního prince. Po rozejití se s arcivévodou Ferdinandem Karlem provdala se princezna asturská za prince Karla sicilského z Bourbonu, jenž pak obdržel titul infanta španělského.

Rovněž mluví se v zasvěcených kruzích o tom, že se arcivévoda státi má manželem ruské velkokněžny Heleny, kteráž později se provdala za řeckého prince Mikuláše. Také z tohoto sňatku sešlo a brzy na to objevila se ve Vídni opět královna španělská, tentokrát se svou družou dcerou, infantkou Marií Terezií, kteráž na novo určena za příští choť arcivévodou. Niemeně i tentokrát arcivévoda dal na jevo, že se — ženiti nehodlá.

K úplnosti zprávy budíž zaznamenána zpráva inšpruckého listu, jenž uvádí, že arcivévoda Ferdinand Karel měl již za doby, kdy v Innspruku mešká, známost s jistou dámou z občanských kruhů.

Se stran, jež zdají se býti věrohodnými a o věci z bezprostředních pramenů zpravenými tvrdí se se vši určitostí, že známost arcivévodova se slečnou Czuberovou jest zcela vážná a že arcivévoda se vši rozhodností vůči svým příbuzným prohlásil již, že jej od zamýšleného sňatku nikdo neodvrátí...

Denní zprávy.

— **Slechtic Körber a kraje české živelní pohromou stížen.** Včerejší velkopánský obydli žádosti okresů českých, živelní katastrofou postižených, za zvýšení státního příspěvku, slechticem Körberem v »Abendpostu« uveřejněné, způsobilu pravý přívál vody na svatoanenský mlýn synů Bohumila Haze. »Bohemia« skáče radostí jako potřeštěná nad tím, že českým obcím, žádajícím, za chléb dostává se kamene, či lépe hada místo ryby. Možno říci, že zrovna sykot jedovatého zadostučinění vyznívá z článku poloúředního »Abendpostu« a jestliže se také »Bohemia« dostavuje s ohlasem vřele proctitým, důvod je na snadě, orgán p. dra. Eppingera pozdravuje čin velkého aranzéra německé sněmovní obstrukce, jímž není nikdo jiný, leč Körber sám. Toť zřejmo z jeho famósní odpovědi na devatenáct telegramů českých poslanců o bídě v krajích jimi zastupovaných a zejména z odstavec, v němž Körber praví, že jest ochoten k bezodkladnému svolání sněmu, jakmile bude podána záruka jeho dělnosti. »Bohemia« připojuje k tomu následující výklad. V moři Čechů leží dáti tuto záruku, neboť známé heslo německých poslanců zní: »Bez dělné říšské rady žádný český zemský sněm.« Nestoudnější a drzeji ještě neagitoval žádný tiskový oficiál pro německou obstrukci a také dosud nebylo tak demonstrativní vládní poslení obstrukce německé tak a tempo od našich Němců kvitováno a tak věčně a okázale. Tajný sňatek Körberův s německou sněmovní obstrukcí byl včera v »Abendpostu« a v »Bohemia« veřejně prohlášen. Tím ovšem, že Körber posílá české petenty k Němcům o stvrzení, že nebudou dělat na zemském sněmu obstrukci, dřív než dá Čechům připověď státní sněmu, rozmnožil důvody nezlostnosti českého vytváření při obstrukci na říšské radě o důvod snad ze všech nejpádnější. Možno-li Čechům po tomto posupném, německou obstrukci sněmovní na státní raison promovujícím činu Körberově skutečně upustiti od prostředku nejkrásnější, říšský parlament znemožňující obstrukce? Lze skutečně pomýšleti i jen vzdáleně na to, že by spor českého národa se státem bylo možno vyříditi jinak, než vyčerpáním nejkrásnějších, nejzoufalejších prostředků obrany se strany české? Zjistěte, že nikoli, neboť co Körber provedl svou odpověď, posl. Práškovi zaslano a ke zvýšení dojmů v »Abendpostu« publikovanou, jest živnutím bičku do české tváře za jásootu německého, tedy činem, po jakém může následovati jenom boj na život a na smrt. Třebas by hrst telegramů z Čech Körberovi poslaných nemohla činiti nároky na jednovorné sympatie všeho českého lidu, zvláště ovšem obyvatel krajů živelními pohromami ušetřených, kteří nemají strašnou bídu svých trpících bratrů na očích, přece vyřizeni těchto telegramů dopisem a publikací Körberovu v poloúředním listě není nicím jiným, leč vydivráním na poslance českých, aby se obstrukce vzdali. Předseda ministerstva, který jest hotov provésti — vyrovnání e Uhry pomocí § 14. a kterýž nutným prostředkem neparlamentární výpomoci produkuje i obchodní smlouvy, najednou má ústavní rozpaky rozpětové. se státní pomocí krajům v Čechách pohromou